

Apărute la Editura Solisis:

Tratatul celor 7 raze, vol.1, I parte de Alice A. Bailey

Cronicile Invizibilului,

Întâlnire cu Lumea de Apoi și manifestările sale de

Marie Johanne Croteau-Meurois

Călătorie la Shamballa de Daniel Meurois, Anne Givaudan

Cronicile Invizibilului,

12 relatări din Lumea de Dincolo de

Marie Johanne Croteau-Meurois

UNUL de Gerald Ben Merzoug

Medicina celor 3 S de Daniel Meurois

Portalul Elfilor de Marie Johanne Croteau

Trezirea în Inima Prezenței de Pierre Lere Guillemet

Advaita de Daniel Meurois

Privire din Înalt de Daniel Meurois

Omul și corpurile sale de Annie Besant

Apocalipsele lui Ioan de Daniel Meurois

Francisc al Păsărilor de Daniel Meurois

Șamanul și Christul de Daniel Meurois

Testamentul celor Trei Marii de Daniel Meurois

Akhenaton Faraonul Soare de Daniel Meurois

Cartea secretă a lui Ieshua, volumul II,

Anotimpurile împlinirii de Daniel Meurois

Cartea secretă a lui Ieshua, volumul I,

Anotimpurile trezirii de Daniel Meurois

CD de meditații ghidate Atomi de Diamant de Rada Pantea

Întâlniri Solare de Marianne Dubois

În curs de apariție:

Registrelle Akashice de Daniel Meurois

Labirintul Karmei de Daniel Meurois

0,001%

Experiența realității de Marc Aubern

Un alchimist povestește, de Patrick Burensteinas

Nedoritul, de Daniel Meurois

Metoda Învățătorului, de Daniel Meurois

Din amintirea unui esenian, de Daniel Meurois și Anne Givaudan

C. W. LEADBEATER

OMUL VIZIBIL
ȘI INVIZIBILEXEMPLE DE DIFERITE TIPURI DE OAMENI
VĂZUȚI PRIN METODA CLARVIZIUNII
ANTRENATE

Editura Solisis

Turda, 2023

CAPITOLUL I

CUM S-A DESCOPERIT
ACEASTĂ CUNOAȘTERE?

Omul este o ființă fascinant de complexă, iar evoluția sa, trecutul, prezentul și viitorul constituie o temă de studiu nemărginită pentru toți cei care pot vedea și înțelege acest aspect. Prin câte veacuri anevoioase de evoluție graduală a ajuns să devină ceea ce este, pe ce treaptă de pe scara lungă a progresului său a ajuns acum, ce posibilități de a progresa în continuare ne ascunde vălul viitorului, acestea sunt întrebări la care puțini pot rămâne indiferenți — întrebări care au apărut de-a lungul veacurilor pentru toți cei care au gândit.

Printre noi, cei din lumea occidentală, răspunsurile oferite au fost nenumărate și variate. Au fost făcute multe afirmații dogmatice, bazate pe diferite interpretări ale unor presupuse revelații; au existat multe speculații ingenioase, rezultat al unui raționament metafizic. Dar dogmatismul ne întâmpină cu o poveste aparent imposibilă, în timp ce

speculația ne îndreaptă în principal de-a lungul unor linii complet materialiste și se străduiește să ajungă la un rezultat satisfăcător ignorând jumătate din fenomenele pe care trebuie să le explicăm. Nici dogmatismul, nici speculația nu abordează problema din punct de vedere practic, ca pe o chestiune care poate fi studiată și investigată ca orice altă știință.

Teozofia propune o teorie bazată integral pe o fundație diferită. Fără a devaloriza potențialul cunoașterii ce poate fi extras din studiul scripturilor antice sau prin raționament filosofic, ia în considerare constituția și evoluția umană ca subiecte pe baza cărora nu trebuie speculat, ci investigat — nu prin teorii neclare, ci prin fapte concrete. Afirmatia ei este foarte clară: trecutul, prezentul și viitorul omului pot fi examinate la prima mână de către toți cei care se vor strădui să se califice pentru acest studiu. Examine în acest mod, acestea se dovedesc a fi fragmente ale unei scheme magnifice, coerentă și ușor de înțeles — o schemă care, pe de-o parte confirmă și explică multe din vechile teorii religioase, dar care nu depinde în niciun fel de acestea, fiindcă poate fi validată în fiecare etapă prin utilizarea facultăților interioare care, deși sunt încă latente în cazul majorității oamenilor, au fost deja puse eficient în funcțiune de un număr considerabil de studenți de-ai noștri.

În ceea ce privește istoria veche a omului, această teorie depinde nu numai de mărturia convergentă a tradiției religiilor anterioare, ci și de examinarea unei arhive concrete — informații care pot fi văzute și consultate de oricine posedă gradul de clarviziune necesar pentru a aprecia vibrațiile materiei fin subdivizate pe care sunt imprimate.

Cunoașterea viitorului omenirii depinde, în primul rând, de deducția logică a tiparului progresului realizat până în prezent; în al doilea rând, de informațiile directe furnizate de oameni care au ajuns deja la acele condiții care, pentru cei mai mulți dintre noi, constituie încă un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat; și în al treilea rând, de comparația între oameni foarte evoluți la diferite niveluri, pe care o poate face orice persoană care are privilegiul de a vedea aceste informații. Putem să ne imaginăm că un copil care nu cunoaște cursul naturii ar putea să înțeleagă că va crește și va deveni bărbat, doar din simplul fapt că a crescut deja într-o anumită măsură și că vede în jurul său alți copii și tineri aflați la toate etapele de creștere între nivelul său și cel de adult.

Studiul condiției umane prezente, a metodelor sale actuale de evoluție și a efectului asupra acestei evoluții a gândurilor, emoțiilor, acțiunilor sale — toate acestea sunt considerate de studenții teozofiei ca o simplă chestiune de aplicare a unor metode bine-cunoscute ca principiu general, și apoi de o observație atentă, de o comparație

minuțioasă a multor cazuri pentru a înțelege funcționarea detaliată a acestor legi. Este, de fapt, pur și simplu o chestiune de viziune, iar această carte este publicată în speranța, că îi poate ajuta pe studenții serioși care nu posedă încă această viziune să înțeleagă modul în care sufletul și modurile sale de exprimare apar cu adevărat atunci când sunt examinate prin mijloacele sale; și, în al doilea rând, că numărul foarte mare de persoane care încep acum să exerseze această viziune, mai mult sau mai puțin perfect, pot fi ajutate să înțeleagă *sensul* a ceea ce văd.

Sunt perfect conștient de faptul că lumea în general nu este încă convinsă de existența acestei puteri de clarviziune; dar știu, de asemenea, că toți cei care au studiat cu adevărat această chestiune consideră dovezile ca fiind irezistibile și ne putem permite să ignorăm părerile foarte convingătoare care, de obicei, sunt exprimate cu atâta vehemență de către cei care *nu* au studiat această temă. Îmi permit să spun că, dacă o persoană inteligentă va lua să citească povestirile — povestirile autentice — citate în mica mea carte despre *Clarviziune*, și se va îndrepta către cărțile din care au fost selectate, va observa instant că există numeroase dovezi incontestabile care confirmă existența acestei capacități. Pentru cei care pot vedea și au obiceiul de a-și exercita zilnic această viziune superioară în sute de moduri diferite, negarea majorității ignorante a posibilității

unei astfel de viziuni pare, desigur, ridicolă. Pentru un clarvăzător, întrebarea nici măcar nu merită să fie argumentată. Dacă un orb ar veni la noi și ne-ar asigura că nu există vederea fizică obișnuită și că ne amăgim crezând că posedăm această capacitate, probabil că nu am considera că merită să dezbaterem în detaliu această presupusă iluzie. Ar trebui pur și simplu să răspundem astfel: „Cu siguranță pot vedea, și e inutil să încerci să mă convingi că nu o pot face; experiențele mele de zi cu zi mi-au demonstrat că pot; refuz orice dezbateri pe baza cunoașterii mele clare și a experiențelor pe care le trăiesc.” Acestea sunt convingerile unui clarvăzător instruit atunci când oamenii ignoranți declară cu seninătate că este total imposibil ca el să posede o putere pe care chiar în acel moment o folosește pentru a citi gândurile „înțelepților” care i-o neagă!

Prin urmare, nu doresc să demonstrez existența reală a clarviziunii în cartea de față; consider că existența acesteia este de la sine înțeleasă și voi descrie ceea ce se poate descoperi prin practica sa. De asemenea, nu voi repeta aici detaliile oferite în mica carte pe care am menționat-o deja cu privire la metodele de clarviziune, ci mă voi limita la o scurtă expunere a principiilor generale ale subiectului, așa cum este absolut necesar pentru ca această carte să fie inteligibilă pentru cineva care nu a studiat altă literatură teozofică.

CAPITOLUL II

PLANURILE NATURII

Totuși, pentru a enunța până și principiile generale, este necesar să începem prin a explica unele fapte descoperite prin utilizarea acestei capacități. Primul punct care trebuie înțeles în mod clar este minunata complexitate a lumii înconjurătoare, dar și faptul că ea include extrem de mult mai mult decât ceea ce e accesibil viziunii obișnuite.

Suntem cu toții conștienți de faptul că materia există în stări diferite și că poate fi modificată prin variația presiunii și a temperaturii. Avem cele trei stări bine cunoscute ale materiei: solidă, lichidă și gazoasă, iar conform teoriei științifice, toate substanțele pot exista în toate aceste stări, în condițiile unei variații adecvate de temperatură și presiune. Cred că mai există și alte substanțe pe care chimiștii nu au reușit să le reducă dintr-o stare în alta. Este universal acceptat că asemenea apei, care se poate transforma în gheață la o temperatură redusă, respectiv în aburi la o

temperatură ridicată, și obiectele solide se pot transforma în lichide, respectiv gaze în anumite condiții specifice; fiecare lichid poate deveni solid sau gazos, fiecare gaz poate fi lichefiat și chiar și solidificat. Știm că însuși aerul a fost lichefiat și că inclusiv alte câteva gaze au fost, de asemenea, transformate în plăci solide.

Chimia ocultă ne mai arată o altă stare, superioară celei gazoase, în care pot fi transpuse sau transmutate inclusiv toate substanțele cunoscute nouă; această stare e denumită stare eterică. Ceea ce știința postulează ca fiind eter se dovedește a nu fi un corp omogen în teoria chimiei oculte, ci pur și simplu o altă stare a materiei; nu este ea însăși un nou tip de substanță, ci materie obișnuită redusă la o stare specifică. Putem avea, de exemplu, hidrogenul în stare eterică în loc de gaz; putem avea aurul sau argintul sau orice alt element, fie sub formă solidă, lichidă sau gazoasă, fie în această altă stare superioară pe care o numim eterică. Așa cum găsim în lumea înconjurătoare unele elemente în stare obișnuită solidă, precum aurul, unele în stare obișnuită lichidă, precum mercurul, iar altele în stare obișnuită gazoasă, precum oxigenul, tot așa există substanțe care sunt în starea lor obișnuită eterice — care în mod normal există în această stare; totuși, prin anumite proceduri speciale, pot fi reduse în stare gazoasă, sau rafinate în alte stări chiar mai înalte decât cea proprie.

În știința obișnuită se vorbește despre un atom de oxigen, un atom de hidrogen, un atom de oricare dintre cele șaiszeci sau șaptezeci de substanțe pe care chimiștii le numesc elemente, teoria fiind că acesta este un element care nu mai poate fi redus și mai mult, iar că fiecare dintre aceste elemente are atomul său — și că un atom, după cum putem vedea din derivatul grecesc al cuvântului, înseamnă ceea ce nu poate fi tăiat sau subdivizat în continuare. Știința ocultă ne spune, ceea ce mulți oameni de știință au suspectat adesea, și anume că toate aceste așa-zise elemente nu sunt în adevăratul sens al cuvântului, de fapt elemente; și că ceea ce noi numim un atom de oxigen sau de hidrogen nu este starea finală, și de fapt nu este deloc un atom, ci o moleculă care, în anumite circumstanțe, poate fi descompusă în atomi. Repetând acest proces de descompunere se constată că se ajunge în cele din urmă la un număr infinit de atomi fizici identici; astfel, la baza tuturor substanțelor există o singură substanță, și diferite combinații ale atomilor săi finali care ne dau ceea ce în chimie se numește atomi de oxigen sau hidrogen, aur sau argint, litiu sau platină etc. Atunci când toate acestea sunt descompuse ne întoarcem la un set de atomi care sunt toți identici, cu excepția faptului că unii dintre ei sunt pozitivi și unii negativi.

Studiul acestor atomi și al posibilităților lor de combinare prezintă în sine un interes dintre cele mai

captivante, deși străin cunoștințelor noastre privind subiectul de față; dar cei interesați în mod special de această chestiune pot studia articolul doamnei Besant despre chimia ocultă din „*Lucifer*”, ediția din noiembrie 1895. Chiar și astfel, însă, aceștia sunt identificați ca fiind atomi doar din punct de vedere al planului nostru fizic; cu alte cuvinte, există metode prin care chiar și ei pot fi subdivizați, dar atunci când sunt astfel divizați, din aceștia rezultă materie care aparține unui alt plan al naturii — materie care nu este expansibilă prin metode accesibile nouă de creștere a temperaturii, respectiv necontractabilă prin metodele prin care suntem căpabili să scădem temperatura. Totuși, nici această materie superioară nu este simplă, ci complexă; și constatăm că și aceasta există într-o serie de stări proprii, care corespund foarte bine stărilor fizice de agregare, pe care le numim solide, lichide, gazoase sau eterice. Continuând procesul nostru de subdivizare, ajungem la un alt tip de atom — atomul aceluia plan al naturii pe care ocultiiștii l-au denumit ca fiind lumea astrală.

Apoi, întregul proces poate fi repetat; căci prin subdivizarea continuă a acestui atom astral, realizăm că avem de-a face cu o altă lume, superioară și mai rafinată, cu toate acestea, o lume care este tot materială. Încă o dată identificăm materia existând în condiții clare care corespund, la acest nivel mult mai înalt, cu stările care ne sunt familiare;

iar rezultatul final al investigațiilor noastre ne aduce din nou la un atom — atomul acestui al treilea mare plan al naturii, pe care în teozofie îl numim lumea mentală. Din câte știm noi, nu există nicio limită a posibilității de subdiviziune, dar există o limită foarte clară a capacității noastre de a o observa. Cu toate acestea, putem vedea suficient pentru a fi siguri de existența unui număr considerabil de planuri diferite, fiecare dintre ele fiind într-un sens o lume de sine stătătoare, deși într-un alt sens și într-un sens mai larg, toate sunt părți ale unui vast întreg.

În literatura noastră, aceste planuri ale naturii sunt frecvent numite planuri, pentru că, în studiul nostru, este uneori convenabil să ni le imaginăm ca fiind unul deasupra celuilalt, în funcție de diferitele grade de densitate ale materiei din care sunt compuse. Se observă că în diagrama alăturată (planșa II), acestea sunt redată după acest principiu; dar este bine de reținut că această dispunere este adoptată doar de conveniență și este simbolică. Ea nu reprezintă în niciun caz relația reală a acestor planuri diferite. Planurile nu trebuie să fie imaginate ca fiind suprapuse precum rafturile unei biblioteci, ci mai degrabă ca umplând același spațiu și întrepătrunzându-se reciproc. Este un fapt științific bine-cunoscut că, nici măcar în cazul celor mai dure substanțe, atomii nu se ating vreodată unul de altul; fiecare atom are întotdeauna propriul său câmp